nospriežot, ka ITSB var paziņot apelācijas sūdzības iesniedzējai virkni faktisko apstākļu, norādot tai, ka tas paredz pamatot savu lēmumu par [reģistrācijas] atteikumu ar šiem apstākļiem, un pēc tam, saņemot apelācijas sūdzības iesniedzējas rakstveida apsvērumus par šiem apstākļiem, nolemt tos vismaz daļēji izslēgt un pamatot savu lēmumu ar faktiski un konceptuāli atšķirīgu vērtējumu, nedodot apelācijas sūdzības iesniedzējai iespēju sniegt jebkādus apsvērumus.

Pirmā pamata otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja galvenokārt apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi pienākumu norādīt pamatojumu, ciktāl pārsūdzētajā spriedumā nevarēja uzskatīt par pietiekami pamatotu Apelāciju pirmās padomes lēmumu attiecībā uz 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta piemērošanu, kurā vispār nav precizēti dokumenti, uz kuriem tā vēlas balstīties, kā arī nevarēja nolemt, ka atsaukšanās uz pierādījumiem neesot bijusi nepieciešama, jo Apelāciju pirmā padome esot šķietami pamatojusies uz "secinājumiem, kas izriet no praktiskās pieredzes". Turklāt faktu un dokumentu, uz kuriem esot balstījies ITSB un Vispārējā tiesa, neprecizitāte ietekmē gan tiesības uz aizstāvību, gan iepriekš minētās Regulas Nr. 40/94 73. pantā paredzēto pienākumu norādīt pamatojumu.

Saistībā ar savu otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda uz Vispārējās tiesas pieļautu minētās Regulas Nr. 40/94 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu. Lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēja, pamatojoties uz dokumentiem, bija pierādījusi, ka reģistrācijai pieteikto preču zīmi veido ļoti raksturīgu elementu kombinācija, kas to būtiski atšķir no citiem tirgū esošajiem attēliem, Vispārējā tiesa esot vienīgi atkārtojusi neskaidros un vispārīgos noliegumus, ko izvirzīja ITSB, lai noliegtu, ka reģistrācijai pieteiktajai preču zīmei ir jebkāda atšķirtspēja. Vispārējā tiesa, vērtējot preču zīmes atšķirtspēju, esot izmantojusi šaurāku raksturu nekā citu, tradicionālāku preču zīmju gadījumā. Tādējādi pārsūdzētajā spriedumā esot pārkāpta norma par preču zīmes atšķirtspējas konkrētu vērtējumu. Otrkārt, nospriežot, ka lielākā daļa patērētāju neuztver preču zīmes oriģinālo izskatu kā lietderīgu elementu, lai noteiktu attiecīgo dzirkstošo vīnu izcelsmi, bet labprātāk atsaucas uz etiķeti, Vispārējā tiesa esot izslēgusi preces iesaiņojuma formas aizsardzību, lai gan šī iespēja ir skaidri paredzēta minētās regulas 4. pantā.

Sava trešā pamata ietvaros apelācijas sūdzības iesniedzēja sabiedrība norāda uz Vispārējās tiesas pieļautu Regulas Nr. 40/94 7. panta 3. punkta pārkāpumu, ciktāl pārsūdzētajā spriedumā esot izvirzīta prasība, lai reģistrācijai pieteiktā preču zīme būtu ieguvusi atšķirtspēju izmantošanas rezultātā katrā no Savienības dalībvalstīm. Atsakoties atzīt atšķirtspēju, kas iegūta izmantošanas rezultātā plašā ieinteresēto personu lokā, lai gan tajā pašā laikā atzīstot, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas preču zīme bija ieguvusi šādu atšķirtspēju vismaz Spānijas teritorijā, Vispārējā tiesa esot definējusi pārmērīgu un neprecīzu noteikumu, ņemot vērā iepriekš minēto regulu.

(1) OV 1994, L 11, 1. lpp.
(2) OV L 78, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 12. jūlija iesniedza *Verwaltungsgerichtshof* (Austrija) — *Zollamt Linz Wels*

(Lieta C-351/10)

(2010/C 274/14)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Verwaltungsgerichtshof

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Zollamt Linz Wels

Atbildētāja: Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Salzburg

Persona, kas iestājusies lietā: LAKI D.O.O.E.L.

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2454/93 (1) 558. panta 1. punkts, skatot to kopā ar 555. panta 1. punkta c) apakšpunktu, Komisijas 2001. gada 4. maija Regulas (EK) Nr. 993/2001 redakcijā ir jāinterpretē tādējādi, ka transportlīdzekļa neatļauta izmantošana iekšējā satiksmē pastāv, tiklīdz notiek iekraušana un sākas pārvadāšana, ja komerciāli izmantotam transportlīdzeklim tika izsniegta atļauja iekšējai satiksmei starp divām dalībvalstīm, iekraušana notiek vienā no abām dalībvalstīm, tomēr galamērķa dalībvalsts (paredzētā izkraušanas valsts) ir cita, nevis kāda no abām dalībvalstīm, un ja attiecībā uz citu dalībvalsti atļauja netika izsniegta?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 (Muitas kodekss) [2] 204. panta 1. punkta a) apakšpunkts, skatot to kopā ar 215. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka šajā gadījumā muitas parāds rodas iekraušanas dalībvalstī un šī dalībvalsts ir atbildīga par ievedmuitas nodokļu iekasēšanu, lai gan tikai izkraušanā tiek konstatēts, ka pārvadāšana ir notikusi dalībvalstī, attiecībā uz kuru nav iekšējās satiksmes atļaujas?

3) Turklāt, ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu [3] 61. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka šajos lietas apstākļos notiek ievešana iekraušanas dalībvalstī un šī dalībvalsts ir kompetenta iekasēt ievešanas apgrozījuma nodokli, lai gan tikai izkraušanā tiek konstatēts, ka pārvadāšana ir notikusi dalībvalstī, attiecībā uz kuru nav iekšējās satiksmes atļaujas?

[1] OV L 253, 1. lpp.
[2] OV L 302, 1. lpp.
[3] OV L 347, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 19. jūlijā iesniedza *Conseil d'État* (Beļģija) — *Scrl Intercommunale Intermosane, ASBL Fédération de l'industrie et du gaz* (*Synergrid*)/*État belge*

(Lieta C-361/10)

(2010/C 274/15)

Tiesvedības valoda — franču

Iesniedzējtiesa

Conseil d'État

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāji: *Scrl Intercommunale Intermosane, ASBL Fédération de l'industrie et du gaz* (*Synergrid*)

Atbildētāja: *État belge*

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai tādas valsts tiesību normas, kāds ir apstrīdētā Karaļa 2008. gada 2. jūnija lēmuma par minimālām drošības prasībām darba vietā esošām konkrētām vecām elektroiekārtām 8. un 9. pants, kuros ir paredzētas prasības elektroiekārtu izveidei, elektriskā materiāla uzbūvei un ar šo materiālu saistītai aizsardzībai, lai garantētu darbinieku aizsardzību, ir tehniski noteikumi Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 22. jūnija Direktīvas 98/34/EK, ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu jomā [1], 1. panta 11. punkta izpratnē, kuru projekts ir jāpaziņo atbilstoši šīs pašas direktīvas 8. panta 1. punkta pirmajai daļai?

2) Vai tādas valsts tiesību normas, kāds ir iepriekš minētā Karaļa 2008. gada 2. jūnija lēmuma 8.–13. pants, ir pasākumi iepriekš minētās Direktīvas 98/34/EK 1. panta beigu daļas izpratnē, kurus dalībvalstis uzskata par vajadzīgiem, lai nodrošinātu personu, it īpaši darbinieku, aizsardzību preču izmantošanas laikā, un kas neietekmē preces?

[1] OV L 204, 37. lpp.

Prasība, kas celta 2010. gada 27. jūlijā — Eiropas Komisija/Spānijas Karaliste

(Lieta C-375/10)

(2010/C 274/16)

Tiesvedības valoda — spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — *G. Braun* un *E. Adsera Ribera*)

Atbildētāja: Spānijas Karaliste

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka, nepieņemot visus normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2007. gada 11. jūlija Direktīvas 2007/36/EK par biržu sarakstos iekļautu sabiedrību akcionāru konkrētu tiesību izmantošanu [1] prasības, vai katrā ziņā par šiem aktiem nepaziņojot Komisijai, Spānijas Karaliste nav izpildījusi minētās direktīvas 15. pantā paredzētos pienākumus;